

освѣнъ да се очаква, че той и много други работи ще заборава. И дѣйствително, въ своята рѣчь въ Народното Събрание по анкетата, той заборава всѣко приличие. На два пжти той бива изобличенъ отъ Г. Найчо Цанова за двѣ крупни невѣрности. Но той продължава. Твърди, че генералитѣ въ Чаталджа непрѣмѣнно искали да се сключи миръ, но че, слѣдъ отиването тамъ на Г. Т. Тодоровъ, „тая работа (!) не се осществила“. А ние видѣхме вече, отъ обнародвания по-горѣ докладъ на г. г. Савовъ и Фичевъ, че именно генералитѣ категорически настояха за примирие, защото положението на армията ни, вслѣдствие липсата на храна, бѣ *безисходно*. Настоява по-нататкъ, че генералитѣ, въ съвѣщанието отъ 2 януари, 1913, въ Караачъ, искали à tout prix да се свърши войната. Отъ помѣстения по-горѣ тѣхенъ протоколъ се вижда, че генералитѣ нищо подобно не сж искали. Напротивъ, по думитѣ на ген. Савовъ, тѣ сж настоявали за война. Заблуждава и той, както нѣкои смахнати мои противници, (казвамъ смахнати, защото да се сърдишъ на единъ общественъ дѣецъ, че се е отдалечилъ, то е да признаешъ, че е билъ нуженъ), че съмъ избѣгалъ отъ България, когато знае, че осемнадесетъ деня слѣдъ като си подадохъ оставката и се освободихъ отъ всѣкаква отговорностъ, па и бѣхъ увѣренъ, че новиятъ кабинетъ не бѣ съставенъ отъ авантюристи, бѣхъ воленъ и азъ, като всѣки гражданинъ, да отида въ странство. И отидохъ, защото прѣзъ май 1913 год. ни единъ български специалистъ не се намираше въ София, всичкитѣ бѣха на бойното поле отъ септемвр. 1912 год., а пъкъ хроническата болестъ, отъ която страдамъ, изисква специално третиране поне два пжти въ годината. И не по моя вина азъ не можѣхъ да се върна, а по причина на войната прѣдизвикана отъ авторитѣ на прѣврата отъ 16 юни. И дали азъ въ странство, дѣто се забавихъ пакъ по здравословни причини, не се постарахъ да услужа на България ще се види, когато единъ день обнародвамъ бѣлѣжкитѣ, които държахъ прѣзъ врѣмето на моето странствование.

Заразени отъ дребнавостъта на героя на Pera Palace, дребнави ставатъ и другитѣ негови единомишленици и еднострастници. Едно общо чувство на беззжба закачливостъ застава и тѣхъ, при дебатитѣ по анкетата, да си